

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

Wicca a každodenní život

Marie Maříková

Plzeň 2023

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra antropologie

Studijní program Antropologie

Studijní obor Sociální a kulturní antropologie

Bakalářská práce

Wicca a každodenní život

Marie Maříková

Vedoucí práce:

Mgr. Jan Kapusta Ph.D.

Katedra antropologie

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2023

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma

Wicca a každodenní život

vypracovala samostatně pod odborným dohledem vedoucího bakalářské práce za použití pramenů uvedených v příložené bibliografii.

Plzeň, duben 2023

.....

podpis autorky

Poděkování

Chtěla bych poděkovat hlavně vedoucímu mé bakalářské práce Mgr. Janu Kapustovi Ph.D. za užitečné rady, ochotu a skvělé vedení. Dále děkuji i mým informátorům a respondentům, kteří mi byli ochotni věnovat čas. Také děkuji mému dobrému kamarádovi, který mě motivoval, abych svou práci dokončila.

Obsah

Úvod	6
1. Současná alternativní spiritualita	7
1.1 Novopohanství	7
1.1.1 Novopohanství v ČR	8
2 Wicca	11
2.1 Historie a vývoj	12
2.2 Víra a božstva	13
2.5 Svátky Kola roku	14
2.5.1 Yule	15
2.5.2 Imbolc	16
2.5.3 Ostara	17
2.5.4 Beltain	17
2.5.5 Litha	18
2.5.6 Lughnasad	18
2.5.7 Mabon	19
2.5.8 Samhain	19
3 Metodologie	20
4 Sociální média	22
5 Cesta k Wicce	24
6 Wicca a její význam	26
7 Wicca a každodenní život	28
7.1 Svátky Kola roku	30
7.2 Novopohanství a rituály	32
Závěr	36
Seznam použitých zdrojů	38
Resumé	39

Úvod

Wicca, také známá jako moderní čarodějnictví, v posledních letech zaznamenala nárůst počtu jedinců, kteří se identifikují jako wiccané a víru Wicca a její praktiky zahrnují do svého každodenního života.

Cílem této bakalářské práce je prozkoumat, jakými způsoby wiccané integrují svou víru a praktiky do svého běžného dne a jak se tato integrace projevuje v jejich společenských normách a hodnotách. Pomocí kvalitativních rozhovorů se sebeidentifikujícími se wiccany bude tato práce zkoumat různé způsoby, jakými wiccané prožívají svou náboženskou identitu v kontextu svého každodenního života. Výzkum se také zaměří na téma komunity, rituální praktiky a osobní identity praktikujícího.

Wiccanská víra, její tradice a principy mohou znamenat rozdílné věci pro různé lidi a mnoho jejich aspektů je otevřeno k interpretaci. Tato práce se pokusí podat osobní interpretace této víry z pohledu jednotlivých osob a přiblížit jejich praktiky.

První kapitola této práce bude pojednávat o současné alternativní spiritualitě, pod kterou spadá také novopohanství. Současnou alternativní spiritualitu stručně charakterizují a poté přiblížím novopohanství jako náboženský směr.

V druhé kapitole charakterizují náboženství Wicca a poté shrnu její historii a vývoj. V procesu nastíním nejdůležitější osobnosti v historii tohoto náboženství, kteří se podíleli na jeho zpopularizování. Následně představím, jaké mají lidé praktikující tento směr náboženské představy a jaké rituály praktikování Wiccy obnáší. Právě víra a náboženská praxe je tou nejdůležitější složkou pro pochopení každého náboženství.

V praktické části této práce zpracuji informace, které jsem získala od informátorů, respondentů a účastí na pohanských rituálech.

Základní dílčí výzkumné otázky definuji následovně: Proč si vyznavači Wicca toto náboženství vybrali? Jak se náboženství Wicca propisuje do běžného života lidí, kteří se touto cestou vydali?

1. Současná alternativní spiritualita

Spiritualita, která nabyla v posledních 40 letech velké obliby, dříve představovala blízkost a vztah k bohu. Změna přišla v 19. století, kdy tento termín začíná být přijímán jako něco, co není závislé na víře v transcendentní bytosti ani nestaví své základy na jakémkoliv náboženství. Spiritualita začíná být místo toho vnímána jako jakási potřeba seberozvoje a slouží ke sbírání vlastních náboženských zkušeností. Tato transformace probíhá nejvíce v šedesátých letech až do osmdesátých let. Současná spiritualita byla dříve označována jako "New Age". Toto pojmenování však již nikdo dobrovolně nepoužívá, jelikož je vnímáno jako hanlivé, podobně jako naše české "ezo" (Kostičová, 2020, s. 3-4).

Pro současnou alternativní spiritualitu je typické, že má tendenci vyzdvihovat archaické a nativní kultury. Tyto kultury jsou vnímány jako čisté, moudré a v rovnováze s přírodou, kterou dokáží respektovat a neničit ji. Toto smýšlení je často označováno jako "mýtus ušlechtilého divocha", které je typické pro Evropu v 17. stol. Autoři na pomezí klasicismu a romantismu srovnávají upadlou Evropu s ideálním a harmonickým původním způsobem života. Mezi tyto autory patří například Montaigne, který tyto kultury vnímal jako utopické. Rousseau v jejich stylu života viděl i chyby, stále jej však považoval za mnohem lepší, než jaký vedou lidé v Evropě. Tyto kultury, které jsou vnímány jako exotické, jsou pak častými cíli spirituálně motivované turistiky. Lidé, kteří tímto způsobem hledají nové zážitky, využívají různá archeologická naleziště archaických kultur k vykonávání rituálů, k načerpání energie či chtějí pouze zažít atmosféru takového místa. S tímto ovšem přichází otázka, kde je hranice mezi oceňováním a respektováním kultury a kdy už se jedná o kulturní apropriaci. Proti spirituálně motivované turistice se politicky angažuje například antropolog Ward Churchill, který zastává názor, že jsou tyto nativní a archaické kultury současnou alternativní spiritualitou vykořisťovány (Kostičová, 2020, s. 57-58).

1.1 Novopohanství

Pro novopohanství je typická snaha oživit archaická předkřesťanská náboženství, má tedy revivalistickou podstatu. Jedná se o snahu o co nejvěrnější napodobení náboženství minulosti (Kostičová, 2020, s. 63). Často se pak tato náboženství proplétají s různými historickými disciplínami a snaží se přetvářet své praktiky tak, aby se shodovaly s tím, jak jsou v akademické sféře popisovány. Či se naopak snaží z mainstreamového porozumění

pohanství vymanit a snaží se přivést své nové alternativní interpretace minulosti (Aitamurto a Simpson, 2014).

Novopohanství je složitější svým zařazením. Někteří autoři ho vnímají jako podmnožinu New Age, jedním z nich je například Hanegraaff. Aidan A. Kelley naopak novopohanství vnímá jako samostatný směr. Neochota přijmout nálepku New Age může pramenit i z toho, jaké negativní konotace tento termín pro někoho má. O novopohanství lze tedy bezpečně říci, že ačkoliv má se současnou alternativní spiritualitou mnoho společných znaků a často se k ní řadí, novopohanství má i odlišné charakteristiky. Jednou z výrazných je víra v božstva, která je nedílnou součástí novopohanských náboženských směrů.

Příklady novopohanských náboženství jsou například „neodruidismus“, který se zaměřuje na náboženství keltů, dále třeba náboženství slovanské a germánské. Ačkoliv se novopohanství týká především směrů pocházejících z Evropy, někteří do této kategorie zařazují třeba i indiánská náboženství Latinské Ameriky. Novopohané se však ne vždy omezují na nějaký kulturní areál a jejich víra je značně eklektická, vybírají si pak bohy z různých starověkých pantheonů a neomezují se pouze na jednu oblast (Kostiřová, 2020, s. 63).

1.1.1 Novopohanství v ČR

Česká republika má pověst státu s největším ateistickým charakterem. Naše společnost je považována za jednu z nejvíce sekularizovaných a to i v celosvětovém kontextu, což by mělo plynout hlavně z hluboké nedůvěry k církvi a k náboženstvím, která kontroluje.

Především v oblastech, které podléhají největší sekularizaci, těmi jsou především velká města, klesá význam domovských náboženských tradic. Jedinec si tak volí svou vlastní náboženskou identitu, která se dále vyvíjí. Nabízí se mu rozsáhlý trh náboženství různých kultur, ze kterých může vybírat a jedním z nich jsou i novopohanská náboženství. Jedinec, praktikující netradiční náboženství, se může setkávat s nedůvěrou ze strany okolní společnosti a může být považován za neobvyklého. Někdy je vztah okolí až negativní, kdy odlišné náboženské směry označují za sektářské (Lužný, 2008, 195-199).

V České republice nebyly žádné známé novopohanské skupiny až do roku 1990. Jediná novopohanská skupina, která byla založena předtím byla Bratrstvo věrníků nového náboženství slávského, která se zabývala slovanským novopohanstvím a byla rozpuštěna nedlouho po jejím založení. Ví se také o novopohanské skupině Triglav, založené v Praze, ale

její cíle a povaha nejsou známy. Vzkříšení novopohanství je v České republice spojováno s prvními do češtiny přeloženými knihami napsanými na toto téma. Jsou jimi například *Čarodějnictví dnes* (1996) od Stewarta Farrara či *Velká učebnice čarodějnictví a magie* (1998), jejímž autorem je Raymond Buckland. V roce 1998 se začaly uskutečňovat první novopohanské aktivity, což koresponduje s dobou, kdy začal být internet dostupný i pro širší veřejnost. V tomto roce byly založeny první České webové stránky a vědomí o novopohanských náboženstvích se začalo rozšiřovat. V roce 2003 se začaly konat první veřejné rituály a to například rituály pocházející z náboženství Wicca, slovanských pohanů a také náboženství Ásatrú.

Jakub "Zahrada" Achrer je významným představitelem Wicca v České Republice. Byl prvním Čechem, který byl iniciovaný do wiccanské linie a stal se tak členem rakouského covenu ve Vídni. Zahrada působil jako šéfredaktor časopisu *Pohanský kruh* a založil českou a moravskou konferenci čarodějů, pravidelné setkávání s rituály a workshopy. V roce 2005 vydal první knihu o Wicce, která byla napsána českým autorem. Tato kniha nese název *Wicca: První zasvěcení* a vyvolala rozpolčené reakce. Zahrada také založil místní pobočku mezinárodní organizace *Pagan Federations International* a vystupoval v médiích. Pořádal také obřady a kurzy a publikoval oblíbený blog s novopohanskými tématy. Spolu se svou ženou Kateřinou Achrerovou založili první tradiční iniciační Wicca coven v České Republice.

Novopohanstvím v ČR se zabývá například Anna-Marie Dostálová. Při studiu nejrůznějších textů o novohanství (a nových náboženství obecně) měla Dostálová často pocit, že tyto výzkumy nedostatečně zachycují vnímání a prožívání symbolů a rituálů ze strany věřících, stejně jako roli duchovna v jejich životech a celkově to, jak tato náboženství fungují pro ně. Využila proto svého postavení někoho, kdo se v české pohanské scéně pohybuje, a představila skutečné životní trajektorie českých pohanů jako případové studie.

Dostálová ve svém výzkumu došla k závěru, že není běžné, aby byli vyznavatelé novopohanství a Wicca napadáni křesťanskými skupinami. Tvrdí, že velká většina jejích respondentů se necítí ohrožováni či exkludováni ze společnosti kvůli svým náboženským přesvědčením. Setkali se ovšem často se situacemi, kdy jejich víra nebyla brána vážně. (Dostálová, 2014).

Tato bakalářská práce přináší výzkum způsobu, jakým wiccané integrují svou víru a praktiky do svého běžného života. Cílem výzkumu je také prozkoumat téma komunity, rituálních praktik a význam náboženství Wicca pro praktikující. Respondenti poskytli cenné informace o tom, jak se k Wicce dostali a jak toto náboženství ovlivňuje jejich vnímání světa.

Zároveň se výzkum zaměřuje na téma popularizace Wiccy prostřednictvím sociálních médií, které přispívají k rozšíření povědomí o moderní spiritualitě.

2 Wicca

Wicca je novopohanské náboženství, do kterého se promítají původní předkřesťanské pohanské zvyky. Všechny její odnože a směry jsou odvozené z Britské tradiční Wiccy. Britská tradiční Wicca má dvě nejznámější tradice. Těmi jsou Garderiánská Wicca, jejímž zakladatelem je Gerald Gardner, a Alexandrijská Wicca, jež navázala na dílo Alexe Sanderse. Dnes je však velmi málo málo covenů, jež by praktikovali čistě Garderiánskou či Alexandrijskou Wiccu a dochází k prolínání těchto dvou proudů (Achrerová, 2022).

Kromě Garderiánské a Alexandrijské Wiccy existuje množství dalších, od nich odvozených směrů, jako je například Dianická Wicca, Obrození (spojené s populární kněžkou a spisovatelkou Starhawk) až po Wiccu prolínající se s jinými novopohanskými a neodruidskými skupinami (Kostičová, 2020, s. 65).

V 70. letech se s Wiccou začal spojovat americký feminismus a hluboký zájem o ekologii, což vedlo k tomu, že se objevil nový směr Wicca, jež považovala tradiční Wiccu za rigidní a odchylenou od původní cesty. Toto myšlení tak dalo vzniku teologicky eklektické a organizačně rovnostářské Wicce, kdy je možné praktikovat toto náboženství jako jednotlivec, bez nutnosti být členem covenu. Pro eklektické wiccany není důležitá ani iniciace vysokým kněžím. Eklektická víra se také někdy odráží na víře v bohy, kdy wiccané mohou věřit v Bohyni a Rohatého boha, ale někdy tomu tak není. Může se stát, že si vyberou jiné bohy, kterým zasvěťí svou víru. Často jsou to bohové, kteří jsou jim nějak etnicky blízko a jsou součástí folkloru jejich místa bydliště (Van Gulik, 2015, 216 - 217).

Kolem toho, co je Wicca, vzniká mezi lidmi často mnoho nejasností a často hodně zmatku ohledně spojitosti Wicca a čarodějnictví. Ač je toto náboženství s tradičním čarodějnictvím často zaměňováno, nejsou to identické směry. Ano, wiccané jsou spojováni s praktikováním magie, ale hlavní rozdíl mezi Wiccou a tradičním čarodějnictvím je to, že Wicca je náboženský směr a tradiční čarodějnictví je praktika. Wiccan se může zároveň nazývat čarodějnicí a člověk o sobě může říkat, že je čarodějnice a nebyť wiccanem. Tradiční čarodějnice může věřit v bohy, ale nemusí. Může být součástí covenu, ale nemusí. Je čistě na jednotlivci, jak bude magii praktikovat (Kelden, 2020, s. 7-9).

Wicca je náboženství založené na souznění s přírodou, vesmírem a praktikování magie. I mezi širokou veřejností je známé, že vyznavatelé Wicca praktikují magii, nejspíš má však mylné představy o tom, jak tato magie vypadá. Wicca je náboženství, které vnímá magii jako jednu ze svých základních pilířů a hraje zde speciální roli. Lidé praktikující Wicca věří, že pomocí magie mohou zlepšovat své životy a navracet energii zpuštěné planetě. Pomocí

magie také upevňují svůj vztah s Bohyní a Bohem. Při Wicca rituálech se volají jejich jména a vizualizuje se jejich přítomnost, což vytváří spojení mezi bohy a člověkem. Cunninghamova definice magie zní následovně: „Magie je projekcí přírodních energií, které vytváří potřebné výsledky.“ (Cunningham, 2002, s. 21) Někdy jsou od sebe odlišovány termíny „magic“ a „magick“. Výrazem „magic“ se v tomto případě myslí fantastická magie, kouzelnické triky, tedy magie sloužící k zábavě. „Magick“ naopak představuje magii používanou při praxi čarodějnictví a Wiccy.

Wicca nevnímá magii jako imaginární či předstíranou, ale jako kombinaci síly přírody, crystalů, bylin, elementů a mnoha dalšího. Podle jejího učení magie vychází z nás a našich úmyslů (Nice, 2018, 34-35). Wiccané praktikují osm sabatů a dvanáct esbatů (oslavy úplňku). Dále se zabývají magickou praxí, jako jsou rituály a kouzla, která se týkají specifických období určených k fázím měsíce. Pro Wiccu je důležité vše, co se týká Energií, síly přírody, vesmíru a jeho jevů, měsíce a hvězd.

Wicca také klade velký význam na svobodu jednání, pozitivitu a přijetí sama sebe. Přijímá, že lidé mají různé názory a smýšlení (Nice, 2018, s. 14-15).

2.1 Historie a vývoj

Čarodějnictví se dědilo z generace na generaci. Bylo to učení, o kterém se nemluvalo, a které bylo obestřeno tajemstvím. Čarodějnice svůj um a tradice spíše skrývaly. Ve Velké Británii bylo čarodějnictví až do roku 1951 trestné.

Zakladatelem náboženství Wicca, která vznikla na britských ostrovech v 40. až 50. letech minulého století, je jak již bylo zmíněno Gerald Gardner. Název Wicca dříve označoval členy obnovené čarodějnické tradice. Pro pojmenování této náboženské tradice se označení Wicca začalo používat až od 60. let 20. století (Achrer, 2022). Dle některých zdrojů se Gardnerovo zasvěcení konalo v Jižní Anglii ve městě New Forest v domě jisté Dorothy Clutterbuckové, o které se veřejnost dlouho domnívala, že ona je velekněžkou, co Geralda zasvětila. Nicméně dnes je již téměř jisté, že Geralda zasvětila čarodějnice, která neuznávala vydávání knih o čarodějnickém učení a obecně publicitu. Byla jí zřejmě Edith Rose Woodford Grimes, řečená Dafo (Heselton, 2000).

Vzhledem k tomu, že zasvěcení Geralda se konalo v období druhé světové války, tak víme, že v té době byl proveden magický rituál k odvrácení útoku nacistických vojsk. V té době byl Gardner pouze žákem a pozorovatelem. Tato událost byla ale výjimečná vzhledem

k tomu, že byla dobře zdokumentována a sešlo se na jednom místě 17 čarodějů a čarodějek, což není zvykem.

Někdy v polovině 40. let 20. století došlo dle tradic k takzvanému „hive-off“, což znamená oddělení páru – kněze a kněžky od původního covenu a založení covenu nového. Gardner a Dufy spolu založili vlastní coven s názvem Bricket Wood coven. Gardner se tak poprvé po osmi letech od iniciace stal veleknězem a v této době vzniká první coven Gardnerovské Wiccy, takzvaný coven druhé generace.

V 60. letech 20. století, kdy se začíná používat označení Wicca, se dostáváme do období, kdy čarodějnictví roste na popularitě a to díky knize Witchcraft, kterou napsal Penethorne Hughes a vydal v roce 1952. Podle Gardnera a jeho věrných byla sepsána lživě a hanlivě. Čarodějnictví zvané Wicca neuznává ďábla jako Boha a hanlivé označování následovníků učení bylo nepřijatelné. Gardnerova kniha Witchcraft Today z roku 1953 vznikla jako odpověď na tyto dezinformace. Gardner začal být velmi populární (a to také v negativním světle) a čelil velkým útokům médií.

Eleanor Bone, zkušená čarodějka, která se ke Gardnerovi dostala po vydání jeho knihy, založila po svém vysvěcení v roce 1960 svůj coven v Londýně, takzvaný coven třetí generace.

Gardner v roce 1963 zemřel a jeho učení převzal Alex Sanders. Od té doby je známé rozlišování mezi Garderiánskou a Alexandrijskou větví. Opět se zde setkáváme s kultem osobnosti. V 70. a 80. letech minulého století se napsalo mnoho knih na téma Wicca a učení se postupně v různých formách dostávalo do dalších míst světa.

Po smrti Alexe Sanderse roku 1988 se sešli jeho následovníci a již poučení se dohodli, že je potřeba se zbavit kultu jednoho muže a napravit mediální obraz tohoto náboženství. Wicca se tak dostává do klidných let.

V České republice se první zasvěcení do náboženství Wicca datuje k roku 2004. V ČR není zasvěcených mnoho. V roce 2014 byla v Česku založena Česká pohanská společnost a u jejího zrodu stáli právě wiccané (Achrer, 2022).

2.2 Víra a božstva

Základním aspektem Wicca je víra v božstva. V tradičním Wicca hraje důležitou roli Bohyně (či Bohyně matka, Velká matka, Velká Bohyně). Ta je často wiccany vnímána jako antropomorfizace Země, přírody či energie. Představuje ženskou energii (Kostičová, 2020,

s. 63). Má trojí podobu - Bohyně Panna, Bohyně Matka a Bohyně Stařena. Její podoby souvisí s fázemi měsíce a s fázemi života ženy. Právě Měsíc je považován za kosmické těleso, které Bohyni odpovídá. Bohyně Panna reprezentuje kouzlo, příslib nových začátků, zrození, mládí a mladistvé nadšení. Fáze měsíce, která jí náleží je dorůstající měsíc. Bohyně Matka představuje vyzrálou, plodnou, sexuální, stabilní, sílu a život. Přiřazuje se jí úplněk. Bohyně Stařena reprezentuje moudrost, odpočinek, smrt a konce. Patří jí ubývající měsíc. Sexualita, těhotenství, kojení a další ženské procesy během reprodukce jsou vyznavateli Wicca vnímány jako splynutí s Bohyní a posvěcením fyzického těla.

Partnerem Bohyně je obvykle Rohatý Bůh, jež reprezentuje maskulinní energii, mužský protějšek Bohyně. Je jejím opakem, a podle tradičních wiccanů jsou si rovni v genderové polaritě. V některých novějších tradicích Wicca, a to především v těch, které jsou inspirovány feministickou ideologií, je však větší důraz kladen na Bohyni, kdy je Rohatý Bůh spíše opomíjen a je mu přisuzováno méně důležitosti. Spojována je s ním divoká příroda, sexualita, lov a životní cyklus. Je personifikací životní síly, animální energie a divočiny. Jeho zobrazení je různé, ale většinou je mu dáвана podoba s rohy či parohy. Má zvířecí hlavu a představuje spojení božského a zvířecího. Je považován za dualistického boha, reprezentuje světlo a tmu, noc a den, léto a zimu apod. Někteří wiccané věří, že provádí duše zemřelých do podsvětí (Cunningham, 2002, s. 11-13).

2.5 Svátky Kola roku

Jednou z největších tradic náboženství Wicca jsou svátky Kola roku. Tyto svátky se pojí se střídáním ročních období a měsíčního cyklu. Měsíc je vnímán jako symbol Bohyně, pod jeho světlem se tedy vždy konalo mnoho ceremonií a rituálů. Wiccané, jež vycházejí z předkřesťanských náboženství, stále oslavují úplňky a vnímají změny ročních období, které se prolínají s jejich náboženskými rituály. Wiccanský kalendář se skládá ze třinácti oslav úplňku, nazývaných esbaty, a z osmi sabatů (Cunningham, 2002, s. 65). Sabaty jsou wiccanské svátky, které oslavuje většina vyznavačů tohoto náboženství a které se váží ke čtyřem ročním obdobím - zimě, jaru, létu a podzimu. Čtyři hlavní sabaty se nazývají Samhain, Imbolc, Beltane a Lughnasad (někdy nazýván také Lammas) a odehrávají se v době, kdy je podle wiccanů energie země na svém vrcholu (Nice, 2018, s. 94). Tyto svátky byly v minulosti pravděpodobně spojovány s agrikulturou a s rozmnožovacím cyklem

hospodářských zvířat. Jména těchto svátků pochází z keltského jazyka a jsou všeobecně uznávána mezi všemi wiccany (Cunningham, 2002, s. 65).

Svátky Kola roku, tak jak je známe dnes, byly v polovině 20. století složeny ze svátků keltských a germánských. Jejich vznik souvisí se vznikem organizovaných novopohanských skupin a to především se vznikem náboženství Wicca pod vedením Geralda Gardnera a veleknězek v jeho blízkosti. Tento systém následně převzala i novopohanská druidská tradice a další severské a germánské směry, které vznikaly v sedmdesátých letech. Ve Wicce tento koncept poprvé vznikl nejspíše právě proto, že Wicca je první moderní pohanskou tradicí, která se začala věnovat novopohanské kosmologii a řídí se jí.

Když si představíme kolo, víme, že nemá nikde ani začátek, ale ani konec. A přesně tohle je princip Kola roku. Když něco končí, zároveň i něco začíná. Pokud končí rok, víme, že zároveň začíná rok další. Rituál je oslavou života, ale i smrti, protože obojí k životu patří. A mezi životem a smrtí je i dospívání, plození, stárnutí a moudrost. Celé Kolo roku znázorňuje, jak plynou roční období, jak se probouzí nebo usíná příroda, jak pracují přírodní síly a jak se vše vzájemně doplňuje (Achrerová, 2022).

2.5.1 Yule

Naše Kolo roku začíná zimním slunovratem a to 20.-21. prosince. Dle wiccanských tradic se toto období nazývá Yule. Spadá na nejkratší den a nejdelší noc roku (Nice, 2018, s. 94). V tu noc se narodí nový Rohatý Bůh své matce Velké Bohyni. Tento její dar si připomínáme vzájemným obdarováváním (Achrerová, 2022). Vánoce, jak je dnes známe, pochází tradičně z tohoto původně pohanského svátku (Nice, 2018, s. 95). Rohatý Bůh minulého roku je stále přítomen a je si sám sobě otcem i bratrem. Období zimního slunovratu je zasmušilé, noci jsou dlouhé a temné. Wiccani se však místo strachu radují, oslavují, obdarovávají a tančí. Ví, že temnota nemá ráda světlo a radost, nedávají jí proto šanci a zahání ji dobrou náladou. V následujícím období síla zimy a krále podsvětí slábnou, dny se začínají prodlužovat a mladý Bůh roste (Achrerová, 2022). Wiccané často oslavují Yule před svítáním a poté sledují východ slunce, což je završením jejich oslav. Vzhledem k tomu, že Bůh je také sluncem, Yule vyznačuje období v roce, kdy je Slunce znovuzrozeno. Zapalují se tedy ohně a svíce, které vítají jeho návrat (Cunningham, 2002, s. 67). Další vhodnou aktivitou pro oslavu tohoto období je například donesení jehličnatého stromu do domu a jeho ozdobení. Strom může být i v květináči. Vhodnými ozdobami jsou přírodní materiály jako například koření, krystaly,

sušené pomeranče, jablka a citrony. Pohanskou tradicí je věšet na tento strom především jedlé ozdoby pro toulavé duše, které naše obydlí v tento nejstudenější den roku využijí jako místo k odpočinku a k občerstvení se (Nice, 2018, s. 95). Dalším způsobem oslav je zapálení polena, což má reprezentovat znovuzrození Boha v posvátném ohni Bohyně. Jako poleno je vhodné použít jehličnatý strom či dub. Do jeho kůry se následovně vyřeže či nakreslí křídou znak představující Slunce a Boha. Jídlem, které je vhodné v tyto dny konzumovat, jsou různé ořechy, ovoce jako jablka a hrušky, koláče a vepřové maso. Vhodnými nápoji jsou zázvorový či ibiškový čaj a různé varianty jablečného moštu (Cunningham, 2002, s. 138-139).

2.5.2 Imbolc

Imbolc je svátkem svíček a světla, slaví se v období 1.-2. února. Nám je známý jako Hromnice. V tomto období slábné síla Boha minulého roku a postupně se začíná ztrácet v temnotě a slábnout. Toto období je vnímáno jako období očisty. Končí šestitýdenní období od porodu Bohyně, ve kterém se zotavovala. Dny se prodlužují, mladý Bůh dospívá do pohlavní zralosti a lidé zapalují svíčky, aby Bohyně našla cestu zpět na svět. Tyto oslavy jsou plné naděje a sexuality. Hlasy dolehnou až do temného světa podsvětí a Bohyně se rozhodne, že se vrátí na Zemi. Starý Bůh již není dost silný na to, aby ji v podsvětí udržel a ona se s ním tedy loučí. Bohyně se na svět vrací jako mladá, krásná, plná života a naděje (Achrerová, 2022). Teplo, které přináší Bohyně, pomáhá Zemi plodit. Bohyně přináší začátek Jara. Tento svátek se značí všudypřítomnými svíčkami, pochodněmi a ohni ve všech možných formách. Některé ženy následují starý skandinávský zvyk a nosí korunu se zapálenými svíčkami. V tomto čase je běžné konat iniciace do covenů (Cunningham, 2002, s. 68). Jelikož je toto období obdobím probouzení se, je vhodné začít se věnovat aktivitám, na které jsme v zimních měsících neměli dostatek energie. Tento čas se hodí pro odstřížení se od negativních aspektů života, které nás obklopují. Aktivity, které jsou vhodné pro tento svátek, jsou například úklid příbytků, oltářů a sázení rostlin. Je také dobré vytvořit tzv. Brigitin kříž, jež je symbolem ohně a používá se k ochraně. Lze ho vytvořit například z uschlého rákosí. Kříž se poté umístí na dveře či se umístí na oltář. Kříž je také možné zakopat či spálit, což podle wiccanů může přinést štěstí a přivítá se tím příchod Slunce. Vyrábí se také Brigitina panenka a to z trávy, rákosí a větviček. Je běžné ji uchovávat doma, pro potřeby ochrany, a po ukončení imbolcu ji zakopat či ji ponechat poblíž stromu. Někdo také na svém oltáři nechává jídlo pro bohy, aby je přivítal ve svém domě (Nice, 2018, s. 100). Vhodnými pokrmy pro tyto oslavy jsou mléčné

výrobky, jelikož festival Imbolc je spojován s obdobím telení krav. Jako úctu Slunci je také vhodné konzumovat ostrá jídla okořeněná pepřem, kari, cibulí, česnekem a dalšími pálivými přísadami. Tradiční jsou také pokrmy obsahující rozinky. Jako nápoj se užívá například kořeněné víno (Cunningham, 2002, s. 140).

2.5.3 Ostara

Dalším svátkem v pořadí je Ostara, která spadá na jarní rovnodennost. Slaví se ve dnech 21.-22. března. Rohatý Bůh tohoto roku je již plný síly. Je mladým pánem lesů, nespoutaný a svobodný. Jednoho dne potká panenskou lovkyni, Bohyni, a na první pohled se zamilují. Od té doby jsou stále spolu. Začíná jedno z nejkrásnějších a nejradostnějších období bohů, ale i lidí. Ve wiccanské mytologii se objevuje incest i paradoxy, kdy bozi jsou si navzájem matkou i milenkou, bratrem i otcem (Achrerová, 2022). Během Ostary jsou dny a noci rovnoměrně dlouhé. Světlo začíná vyhrávat nad tmou a je to čas začátků, akce a péče o vysazené plodiny (Cunningham, 2002, s. 68). Tradiční křesťanský svátek Velikonoce pochází z tohoto pohanského sabatu a mezi těmito svátky je stále několik podobností. Aktivitami pro toto období je například „lov vajec“, kdy se vejce schovávají do přírody a pak se hledají. Je také vhodné požehnat vybrané vejce před snědením nějakou vlastností/přáním a poté ho sníst (Nice, 2018, s. 104). Také je vhodné jít na procházku do přírody a oslavovat, jak vše kolem nás začíná růst. Vzhledem k tomu, že je tento svátek spojován s pěstováním a pečováním o plodiny, je vhodné konzumovat semínka, ořechy a různé formy salátů (Cunningham, 2002, s. 142).

2.5.4 Beltain

Následujícím, pro wiccany velmi důležitým, obdobím roku je Beltain, který spadá na 30. dubna a 1. května. Oslavuje se plodnost Bohyně, spojení protikladů, světla a tmy. Podle mytologie nový sluneční Bůh převzal kontrolu, stává se mužem a koná se jeho svatba s Bohyní (Achrerová, 2022). V tomto období spolu počnou dítě a přináší nový život na Zemi. Tento svátek je svátkem plodnosti, nového života a sexuality (Nice, 2018, s. 107). Provádí se rituály, zapalují se vysoké ohně, aby všechna zasetá semena vzrostla a byla tento rok dobrá úroda. Beltain zřejmě patří k nejvíce a v naší společnosti nejdéle zakořeněným tradičním svátkům a můžeme do dnes pozorovat rituál pálení čarodějnic, případně stavění májky.

I v těchto našich dnešních rituálech můžeme vidět původní symboliku tohoto období, v podstatě i polibek pod rozkvetlou třešní naznačuje, že se tyto svátky zaměřovaly na sexualitu a plodnost (Achrerová, 2022). Významnou tradicí je stavění a zdobení májky, která je v tomto případě falickým symbolem. Zdobí se květinami, zelenými větvíčkami a barevnými stuhami. Květiny a zeleň reprezentují Bohyni, Májka Boha. Pokud wiccané při svých oslavách nevyužijí Májku, je hlavním bodem rituálu často kotlík, který reprezentuje Bohyni a ženskost (Cunningham, 2002, s. 69).

2.5.5 Litha

Litha, slavící se na letní slunovrat, je datována na 21.-22. června. Jedná se o datum, kdy je noc nejkratší a den nejdelší. Spojuje se s ním začátek léta. Lidé si často pletou tento pohanský svátek se Svatojánskou nocí, která spadá na 23. červen a spadá pod křesťanskou tradici, která se snažila vytlačit a nahradit pohanské zvyky. Litha je období síly přírody a ústředním motivem je otcovství, konec dětství a archetyp krále. Bůh si totiž již začíná uvědomovat, že jeho dětství končí, stane se brzy otcem a brzy bude muset zemřít pro svou milovanou Zemi a Bohyni (Achrerová, 2022). V minulosti byly v tomto období zapalovány ohně, aby přivolaly plodnost, očištění, zdraví a lásku (Cunningham, 2002, s. 69). Tento čas je rezervován pro důležité a náročné rituály a magii, jelikož přírodní síly jsou v tomto období nejsilnější (Nice, 2018, s. 111).

2.5.6 Lughnasad

Lughnasad, někdy také Lamas či česky Dožínky, je název pro svátek slavící se v období 31.července a 1.srpna. V tomto období se sklízí obilí a kukuřice a pořádají se rituály, jejímž prostřednictvím se děkuje za úrodu, která je životně důležitá pro přežití následujících ročních období. Tento svátek je ve znamení obětí, chleba, piva, ale i obrovské oběti Krále Boha, který se dobrovolně vydá Velké Bohyni. Je obětován a jeho síla se postupně ztrácí. Vydává se zpátky do říše temnot. Umírá a přesto žije v podobě dítěte, které zplodil s Bohyní (Achrerová, 2022). Aktivitu, které je vhodné zařadit do oslav Lughnasadu jsou například zasazení semen ovoce, které jsme zkonsumovali během rituálu či vyrábění slaměných panenek (Cunningham, 2002, s. 146).

2.5.7 Mabon

Mabon, nebo také podzimní rovnodennost, se slaví v rozmezí 21-22.září. V tomto čase se Bůh naposledy vrací na Zemi z temnot, aby si došel pro svou milovanou Bohyni a odvedl si ji s sebou do podsvětí. Je to období sklizně vinné révy, jablek a dalších plodů země. Lidé se loučí s létem. Dny a noci jsou stejně dlouhé (Achrerová, 2022). Následně se pak dny opět zkracují a noci prodlužují. Příroda se začíná ukládat k odpočinku a připravuje se na zimu (Cunningham, 2002, s. 70).

2.5.8 Samhain

Dostáváme se do období zvaného Samhain či také Dušičky nebo Halloween. Tento svátek se slaví 31. října až 1. listopadu. Tento svátek patří k druhému nejdůležitějšímu, který wiccané oslavují. První z nich, Beltain, oslavoval život a tento svátek oslavuje smrt a spojení Boha a Bohyně ve smrti. V tento den se otevírají brány mezi světem živých a mrtvých, je možné se s nimi setkat a promlouvat k nim. V těchto dnech nás naši předci zvou ke společnému stolu a i když je pro někoho smrt smutná, pro vyznavače Wicca je to důvod k radosti ze setkání. V tomto období se spousty čarodějů a čarodějek oddává meditacím a obrací se do svého nitra, hledá sama sebe a svůj vnitřní klid. Všechny čeká temné období, kdy udeří zima, ale zároveň vnímáme i naději, že se opět dočkáme zrození nového Boha Slunce a návratu Bohyně. Kruh se uzavírá (Achrerová, 2022). Tento čas je vhodný pro konání obětí, je to období, kdy byla obětována zvířata, aby zajistila potravu během krutých zim. Je to čas pro reflexi a zamyšlení se nad předešlým rokem (Cunningham, 2002, s. 70-71). Je vhodné v tyto dny navštívit hroby našich blízkých zemřelých a ukázat jim prostřednictvím darů a zapálením svící, že na ně myslíme. V některých částech světa je tradicí nosit v tomto období kostýmy, abychom zastrášili duchy, kteří by nám mohli chtít uškodit. Za stejným účelem se vyřezávají dýně, které mají držet negativní entity dál od našich příbytků (Nice, 2018, s. 123).

3 Metodologie

Pro tuto práci jsem jako výzkumné metody zvolila kombinaci zúčastněného pozorování a polostrukturovaných rozhovorů, díky kterým jsem získala data pro tento kvalitativní výzkum. Použila jsem pro vypracování své bakalářské práce také průzkum internetu a sociálních sítí.

V mé práci jsou respondenti zároveň i informátoři. Respondenti, kteří mi odpovídali na otázky během polostrukturovaného rozhovoru, jsou zároveň i mými informátoři, jelikož jsem s nimi byla v dlouhodobějším a intenzivnějším kontaktu v rámci zúčastněného pozorování. Mohli mi tedy poskytnout kulturní data nad rámec přímého dotazování. Během mého výzkumu bylo tedy běžné, že se informátor pro potřeby polostrukturovaného rozhovoru zhostil role respondenta. Naopak z respondenta se následně stal i informátor, jelikož jsem s nimi navázala přímější a dlouhodobější interakci. (Toušek, 2012, s. 60)

Snažila jsem se vytvořit co největší vzorek, jaký mi dovolila skutečnost, že novopohanské skupiny jsou poměrně uzavřené. Vzhledem k tomu, že jsem jako jednu z metod zkoumání zvolila zúčastněné pozorování, tak mým cílem bylo zúčastnit se každodenních rituálů, činností a interakcí skupiny lidí, kterou sleduji. Raději jsem tedy volila kvalitu nad kvantitou a snažila jsem se o důkladný výzkumný vztah se zkoumanými aktéry. Dle slov Laca Touška: „*Neexistuje žádný obecně platný způsob, na základě kterého by šlo stanovit, kolik respondentů/informátorů je třeba do výzkumu zahrnout. Vždy záleží na souvislostech konkrétního výzkumu*“ (Toušek, 2012, s. 61). Podařilo se mi provést pět polostrukturovaných rozhovorů a pro účely pozorování jsem se zúčastnila srazů České pohanské společnosti a festivalu Lughnasad s keltskou tematikou. Dále jsem se mohla podílet na třech pohanských rituálech, z čehož jeden byl přímo wiccanský. Na těchto akcích jsem poznala lidi, kteří souhlasili s participací na výzkumu a předali mi na sebe kontakt. Dozvěděla jsem se také o pohanských akcích a rituálech, které nejsou pro veřejnost a já se jich mohla účastnit.

Většinu dalších informátorů jsem získala metodou snowball (sněhové koule), kdy mi mé prvotní kontakty, na základě doporučení, poskytly kontakty na další lidi, které usoudili za vhodné kandidáty pro můj výzkum. Informátoři a respondenti se pak na sebe „nabalovali“ a tímto postupem jsem jich mohla poznat více (Toušek, 2012, s. 59).

Během mého výzkumu jsem se v rozhovorech respondentů vždy zeptala na souhlas s uvedením jejich jména v mé práci. Všichni respondenti s tímto požadavkem souhlasili, nicméně v publikaci jsem zachovala pouze jejich křestní jména. V případě Kateřiny a Jakuba

Archerových, kteří jsou ve světě pohanství významnými osobnostmi a publikují své materiály, jsem v práci uvedla jejich celá jména. Toto rozhodnutí bylo motivováno jejich veřejným vystupováním a také použitím jejich materiálů v rámci mé práce.

4 Sociální média

Sociální média a internet velkým dílem přispěly k rozšíření tohoto náboženského směru a mnoho vyznavačů Wicca se o této víře dozvědělo právě díky nim. Slouží jako prostředek k tomu, aby se na sebe lidé z celého světa mohli napojit a sdílet své zkušenosti a znalosti. Pomáhá jim najít a tvořit online komunity podobně smýšlejících lidí, ale také slouží jako nástroj k tomu, aby se tito lidé mohli setkat i v reálném světě.

„Vlastně v té době si mě našel na diskuzích v hlubinách internetu Džin. Pak už mi napsal a pochytil vlastně, že jsem takový sympatizant té Wiccy a začali jsme si nějak psát a občas chodit třeba do čajoven nebo na pivo a bavit se o tom, až mě postupně vlastně přivedl ke svému covenu.“ (Anna)

„Witchtok“ je hashtag, který se používá na sociálních médiích, zejména na TikToku, kde má přes 40 miliard shlédnutí. Slouží k označení obsahu spojeného s moderním okultismem a magií. Stal se populárním mezi lidmi, kteří se zajímají o magii, Wicca, tarot a další formy moderní spirituality. Lidé jeho prostřednictvím sdílejí své zkušenosti, rituály, kouzla a praktiky. Tato sociální síť má velký podíl na popularizaci a zvýšení povědomí o čarodějnictví, Wicce a moderní spiritualitě, a to hlavně mezi mladými lidmi.

Dalším sociálním médiem, které má podíl na popularizaci Wiccy je YouTube. Lze zde nalézt mnoho vzdělávacích videí na toto téma, kde lidé dávají veřejnosti nahlédnout také do jejich praxe a ukazují i specifická kouzla a svůj každodenní život.

Wicca komunita se rozrůstá nejen na TikToku a Youtube, ale i na Instagramu a dalších sítích. Někdy se jedná pouze o příspěvky, které ukazují takzvanou „witch aesthetic“, kdy je kladen důraz ani ne tak na spirituální aspekt čarodějnictví, ale spíše na to, jak estetické, vizuálně přívětivé může čarodějnictví působit. Někdo na toto nahlíží s nedůvěrou, jelikož má pocit, že se Wicca pro některé stává pouze módou a nikoliv náboženskou cestou.

„Přijde mi, že to vzrostlo, jako co já si pamatuju když jsem začínala, tak vlastně bylo mnohem méně těch wiccanů. Teďka o nich poslední dobou slyším víc a víc. A přijde mi, že to je třeba i hodně tím, že je to takový lákavý tím, že lidi si představují, že je to takový temný, že jsou to čarodějnice, že třeba to lidi zajímá z tohoto úhlu, což já třeba takhle nevnímám. Ale mám pocit, že to poslední dobou narůstá ten zájem. Jako vidím, čím dál tím víc eklektických wiccanů než dřív. Určitě no. Co jsem slyšela, tak je to jako hodně populární mezi

náctiletejma, víc než ostatní směry pohanství, protože to má prostě takový, jak to mám říct, fancy nádech třeba. Že lidi jako chtěj bejt čarodějnice, že je to takový jako cool. Já se jako nevysmívám, mně to přijde v pohodě, každej jsme si k tomu přišli nějak jinak, jo. Jako když to srovnám s druidstvím, tak mi přijde, že to druidství prostě tolik netáhne, protože na pohled je to nudný. Jde o to, do jaké míry ty lidi mají skutečnej zájem o tu věc potom nebo jestli je to póza nějaká. Vnímám to, že nárůst o Wiccu asi je, z mojí perspektivy.“ (Aneta)

V České republice působí organizace s názvem Česká pohanská společnost, která se věnuje organizaci akcí pro zájemce o pohanské náboženství. Tyto akce mají za účel uspořádat setkání podobně smýšlejících lidí. Na těchto akcích se pořádají rituály k oslavám Kola roku či jsou to neformální setkání, kde se pouze baví a diskutuje nad aktuálními tématy v pohanském světě. Společnost má k dispozici webovou stránku a také skupinu na sociální síti Facebook, kde informuje o svých aktivitách a poskytuje vzdělávací materiály s tematikou pohanství. Tyto aktivity umožňují zájemcům setkat se s lidmi se stejnými zájmy, rozšířit si své znalosti a navázat kontakty s pohanskou komunitou v České republice.

Další akce, která byly během mých rozhovorů s informátory zmiňována, je BMWC neboli Česko-moravský čarodějnický slet, v angličtině Bohemian and Moravian Witches' Conference. Na této každoroční akci se setkávají podobně smýšlející lidé zajímající se o tradice čarodějnictví a pohanství. Informace o této akci lze nalézt na jejich webových stránkách bmwc.org.

Je také třeba zmínit webová stránka, která informuje převážně o tradiční Wicce, ale také o jiných pohanských tématech, je jí wicca.cz. Tuto webovou stránku založil manželský pár Kateřina a Jakub Achrerovi, kteří jsou také mými informátory.

5 Cesta k Wicce

Během mého polostrukturovaného rozhovoru byla má první otázka zaměřena na to, jakým způsobem si jednotliví respondenti našli cestu k náboženství Wicca. Odpovědi byly různorodé, avšak často se objevovaly podobnosti. Mnoho respondentů uvádělo, že je to k alternativní spiritualitě a magii táhlo již od raného věku, kdy si sami začali o čarodějnictví, novopohanství a obdobných tématech dohledávat informace z různých zdrojů. Motivací byla zvědavost a zájem o magii a nadpřirozeno. Je zajímavé, že většina respondentů se rozhodla vstoupit do Wiccy během adolescence nebo mladé dospělosti. Tento trend může být spojen s obecnou potřebou mladých lidí hledat svůj vlastní smysl a identitu v životě.

„Mně přijde že tak od malička jsem tíhla ke spirituálnu, řekněme k duchovnu a pak jsem vyloženě hledala knížky o magii v knihovně, když mi bylo nějakých 15-16, to už si přesně nepamatuju. A nějdřív jsem našla spíš druidství a přes to druidství jsem hledala další a další knížky a pak jsem si našla Wiccu.“ (Aneta)

„Úplně poprvé jsem se o ní dověděla v pozdní pubertě, když mi bylo asi patnáct, šestnáct. A dozvěděla jsem se o ní tak, že v malém venkovském městečku odkud pocházím, byla jedna žena, co se Wiccou zabývala a když jsem se s ní o tom bavila, tak mi to přišlo zajímavý, že něco takového existuje. Bylo mi to hrozně vlastní a lákalo mě to, tak jsem si o tom začala něco vyhledávat, nějaký knížky, nějaký weby a tak.“ (Anna)

Někdo si vyzkoušel i jiné spirituální cesty či jiná náboženství, než došel k závěru, že Wicca je pro něho ta správná. Takto to měl i jeden z mých respondentů, Jakub "Zahrada" Achrer, který nyní se svou ženou Kateřinou Achrerovou vede první tradiční Wicca coven v Čechách.

„Tak já jsem se dostal k Wicce někdy v roce 2002/2003, vlastně v rámci zenový praxe jsem si hledal další knížky a našel jsem si knížky o pohanství a o Wicce a přišlo mi to zajímavý a začal jsem i sám dělat nějaké rituály. Přes tehdejší pohanskou federaci jsem se zkontaktoval s lidma z Vídně a začal jsem tam jezdit se učit o tradiční Wicce. Je to vlastně tradiční coven, je to Wicca tak jak ji založil Gardner, která je založena na iniciační poslušnosti. No a takhle jsem se k tomu dostal. Potkal jsem svoje učitele, respektive

velekněžku a velekněze a jezdil jsem za nimi od roku 2003, v roce 2004 jsem měl iniciaci.“
(Jakub)

„Poprvý jsem se s termínem Wicca setkala někdy přibližně v roce 2008. Ale já jsem vlastně vůbec nevěděla, že tady v Čechách je někdo takhle praktikující v té době vůbec. A dostala jsem se k tomu tak, že jsem našla literaturu, specificky Cunninghama. Našla jsem ji v knihkupectví, něco jsem si tam přečetla vzadu a měla jsem takový aha moment, kdy jsem si řekla, že to je to, co mě láká, to co chci dělat. Nebo to, co musím dělat. Prostě souzní to nějak s mým přesvědčením. No a tak jsem četla víceméně všechno co bylo dostupný v knihkupectví, v knihovně a tak. No a měla jsem nějakou svoji praxi, možná více intuitivní než wiccanskou, ale já jsem tomu říkala Wicca, protože jsem to měla načtený. No a potom jsem se dostala na jednu akci od Český pohanský společnosti, to byl tuším letní slunovrat, kde jsem vlastně potkala tradičního wiccana, kamaráda, a tam jsem se dozvěděla o covenu ve Vídni. Po nějakém čase jsem se přihlásila do výcviku a tam jsem byla vlastně do té doby, než jsme se s manželem trhli a začali tu praxi samostatnou tady v Čechách, tedy tradiční Wiccu ne eklektickou nebo jinou formu.“ (Kateřina)

Pro Antonii byla Wicca sebenalezení se a pohanství vnímá jako životní styl. Zároveň vyjadřuje vděk za to, že Wiccu nezačala následovat v psychicky náročném období svého života.

„Obecně prostě k pohanství jako takovému pokud se nad tím budeme zamýšlet jako nad životním stylem, tak mě prostě dovedla ta zkušenost absolutního pádu a nacházení se. A teď jakoby v tomhle pro mě je hrozně důležitý, že mě to nečaplo v momentě, kdy jsem vlastně byla v nejhroší fázi. Spousta lidí, který jsou, tak se upíná k různým prostě ideologiím a filozofiím a něčemu. Já jsem se k tomu ale dostala až v momentě, kdy jsem začala tušit co chci, co dělám. A vlastně asi i díky tomu jsem se k tomu dostala reálně až na ten slunovrat, kde jsem si teprve uvědomila, že je to možná něco, co chci zkusit, co mě zajímá a co by mě mohlo nějakým způsobem oslovit tak, aby to bylo dlouhodobý a udržitelný.“ (Antonie)

6 Wicca a její význam

Na otázku, co pro mé respondenty Wicca znamená, se často opakovaly odpovědi, že Wicca je cesta za sebepoznáním, duševním a spirituálním rozvojem a spojením se s přírodou. Touha po spojení s přírodou a jejím cyklem se ve víře Wicca hluboce respektuje. Katka Wiccu nazývá svou životní filozofií, Jakub mysteriózní školou a náboženstvím.

„Je to pro mě jako životní filozofie, pohled na svět a vlastně pro mě je to, dá se říct, moje realita a moje vnímání světa. Samozřejmě to má i spousta prvků, které teďko vyjmenovával Kuba, ale hlavně bych řekla, že je to prostě životní filozofie.“ (Kateřina)

„Pro mě je Wicca cesta poznání sebe sama, je to pro mě mysterijní škola, je to pro mě náboženství, je to pro mě nějaký způsob, nějaká zkratka k tomu jak intimně vnímat přírodu a změny který se v ní dějou. Je to určitý způsob jak vnímat život a žít ho.“ (Jakub)

Cesta za sebepoznáním je časté slovní spojení, které moji respondenti při popisu náboženství Wicca používali. Wicca je pro ně víra, která se snaží propojit člověka s přírodou a pomáhá lidem objevit svůj vnitřní svět. Antonie má pocit, že jí následování tohoto, pro někoho až filozofického směru, pomáhá k obecné větší spokojenosti v životě.

„Je to je to taková jako cesta k sebepoznání a sebepoznání pak může vést k nějakému rozvoji a ve výsledku asi k větší spokojenosti prostě obecně.“ (Antonie)

U Anety začalo hledání spirituality zájmem o magii a fascinací nadpřirozenem. Po letech zkušeností a sbírání vědomostí, je pro ni však Wicca spíše filozofickým směrem. Božství popisuje jako energii vesmíru a Wicca je pro ni hledání božství v sobě. Zmiňuje také důležitost absolutní lásky v tomto náboženství.

„Dneska to беру spíš jako filozofický směr a možná to je to, co mě oslovuje teď, když jsem starší o něco. Pro mě to je v podstatě to, že vnímám božství jako energii vesmíru a energii světa. Podle mě je ve Wicce je hrozně důležitá láska, nějaká taková absolutní. Pro mě je Wicca o tom hledání v sobě, hledání ve světě, hledání jakoby božství sám v sobě a jak zapadáme vlastně do toho obrázku, do celého vesmíru.“ (Aneta)

Pro respondentku Annu znamenalo následování náboženství Wicca větší pochopení přírody a jejích cyklů. Wiccané věří, že každý prvek přírody má svou vlastní energii a sílu. Zvýšilo se její vnímání toho, co se kolem ní děje a připadá si, že je nyní součástí něčeho většího. Svůj spirituální vývoj vnímá jako něco přirozeného a naopak popírání spirituálna je podle ní nepřirozené.

„Vlastně se začalo samo probouzet takový to, že se se mnou děje něco jiného na podzim a něco jiného na jaře a že nějak ty věci jako fungují a že člověk asi je součástí něčeho většího a že to vlastně není kdoví jak nadpřirozený, ale vlastně naopak velmi přirozený. A že nepřirozený je to popírat a pak to bylo docela jako zajímavá a komplikovaná cesta nějakého spirituálního vývoje.“ (Anna)

7 Wicca a každodenní život

Mou další otázkou bylo, jak se náboženství Wicca propisuje do běžného života respondentů a co Wicca v jejich každodenním životě změnila. Pro většinu lidí je Wicca všudypřítomná a vnímají ji v každém momentu svého běžného dne. Vnímají ji jako cestu duševního rozvoje a pomáhá jim se lépe napojit na přírodu. Respondenti pocítují zvýšené vnímání světa kolem sebe.

„Myslím si, že je to obrovská změna vlastně úplně ve všem, protože když se člověk do toho pustí a ponoří se do toho a začne vlastně procházet nějakým tím výcvikem, tak je to vlastně strašně moc o nějakém rozvoji a sebepoznání. Člověk se vlastně učí úplně na všechno co dělá koukat z jiného úhlu pohledu. Je tam i nějaká taková ta větší zodpovědnost za svoje činy, rozhodnutí, to že je to vlastně opravdu na mně a že já si můžu sama vybrat jak to chci a nechci a je tam samozřejmě i větší uvědomění si toho, jak vlastně v našich životech jsou přítomny třeba živly, Bohyně a Bůh, to v čem všem je vlastně můžeme vidět. Je to takový to, když se třeba vydám do toho svého oblíbeného lesa, kde jsem nejvíc doma a tak jako tam cítím tu přítomnost, to že tam prostě jsou a to že se rádi zase vidíme. Takže je to to uvědomění si toho, že kdo všechno tu se mnou v každý chvíli je, v čem všem jsou a toho, že člověk vlastně má pořád kam se posouvat a co dělat a na čem pracovat a tak. Ano, připadám si jako trochu lepší člověk sama pro sebe, než když jsem něco takového nedělala.“ (Anna)

Pro některé je problém oddělit vliv spirituality a náboženství od svého běžného života a zodpovězení otázky jak se Wicca propisuje do jejich běžného života jim tímto přišlo náročné. Wicca je pro ně součástí každodenního fungování a vnímají její vliv stále. Zmiňují však, že se věnují magické praxi a meditaci. Wicca neovlivňuje to, jak její praktikující vypadají, vystupují a na první pohled není poznat, že je toto náboženství člověkem vyznáváno. Změny u mých respondentů nastaly pouze v jejich vnitřním vnímání světa a okolí.

„Já myslím, že pro mě asi jednodušší otázka by byla jak se nepropisuje do mého života. Protože ona se propisuje zcela. Jakmile je to tvoje životní filozofie, tak je to součástí tebe když ráno vstaneš a je to pořád součástí tebe když jdeš spát. Vnímáš jiným způsobem třeba přírodu a já nevím. Samozřejmě, že třeba jako medituješ nebo děláš některý věci, které

normálně neděláš. Samozřejmě děláš obřady, ale jakoby i v tom běžném životě si to prostě neseš v sobě.“ (Kateřina)

„Ta spirituální cesta je jedním z projevů, čím člověk tak nějak je, co je jeho podstatou a to se projevuje různými zájmy a prožíváním. V mém případě je to samozřejmě Wicca, která vyplnila to místo v nás, tu škatulku, kde je ta spiritualita a ta potřeba nějakýho přesahu v životě a nějakého spojení s podstatou, s něčím co nás přesahuje. Takže jakoby v tom mém každodenním životě se primárně asi projevuje to, kdo jsem já, ale nedá se to vlastně úplně oddělit od toho, že jsem ještě praktikující bytost.“ (Jakub)

„Kdyby byla ta otázka spíš z praktickýho pohledu, jestli to ovlivňuje způsob jakým se třeba oblíkám do práce, tak jako absolutně ne. To spíš moje myšlení a způsob jak se dívám na věci. Což si myslím že je pro mě ve velkym stylu. Akorát je pro mě už těžký rozeznat, protože prostě já jsem s tím začala brzo a už se ti to potom míchá. Už nevím co mi přinesla Wicca a co by třeba přišlo samo.“ (Aneta)

Respondentka Aneta zmiňuje meditaci jako součást své praxe. Meditace jí pomáhá udržovat klid a zlepšovat soustředění, což se jí hodí nejen v běžném životě, ale i při provádění magických rituálů. Kromě meditace se Aneta věnuje i menším kouzlům, které praktikuje samostatně, mimo oslavy rituálů Kola roku. Tyto magické praktiky jsou pro respondentku důležitou součástí jejího osobního rozvoje.

„Myslím si, že do praxe hodně patří meditace, to je vlastně většinou co dělám o samotě, nerada medituju ve skupinách, to mi připadá takový rušící, ale určitě hodně se věnuju meditacím. Potom nějaký takový jako menší kouzlíčka, si jako občas dělám, víš jako třeba nějakou svíčkovou magii a takovýhle věci.“ (Aneta)

Při mém výzkumu jsem se setkala s tím, že někteří z mých informátorů při své praxi uznávají existenci pouze tří čakr, místo běžných sedmi. Tento poznatek může být zajímavým tématem pro další zkoumání. Je možné, že tito informátoři pracují s jinou formou energetických center nebo mají jiný pohled na fungování lidského těla a duchovního světa.

„Tak jak prostě východní náboženství mají čakry, tak Wicca má vlastně tři základní centra, který v zásadě stačí, a v momentě kdy o nich člověk něco ví a tak nějak se prostě

zajímá o to, jak to funguje a proč ty centra vlastně jsou takový a proč jsou tam kde jsou, tak si třeba začínám víc uvědomovat, jak prostě třeba nějaká situace zasáhne který z těch mých tří center, jak na to reaguji prostě myšlenkami a zamyslím se, jak vlastně se v té situaci cítím. Já třeba osobně mám problém s tím třetím centrem, ale teď se prostě snažím soustředit na to, jaký pocity ve mně vyvolává jaká situace fyzicky.“ (Antonie)

V náboženství Wicca se klade velký důraz na přírodu a na změny, které v ní nastávají. Tomu nasvědčuje i to, že svátky Kola roku, které wiccáni slaví, se točí kolem těchto přírodních změn a měnění ročních období. Všichni mí respondenti na tuto skutečnost poukazují a často zmiňují, že Wicca jejich vnímání k těmto přírodním přechodům zvýšila.

„Člověk podvědomě hledá kolem sebe změny těch ročních dob a projevy toho ročního cyklu a to i jako člověk žijící ve městě v rámci různých běžných činností jako jsou cesty do práce, tak prostě člověk kouká na to jak ty pupeny raší na těch stromech a snaží se to jakoby vnímat a nechat to na sebe působit. Člověk je tomu otevřenější, tomu, že prostě rašej ty kytky a má s tím vědomě prožitou nějakou emoci a takhle to je s každou změnou během toho roku myslím.“ (Jakub)

7.1 Svátky Kola roku

Svátky Kola roku, někdy také sabaty, poskytují příležitost k oslavě, sdílení zážitků a vytváření silných vztahů. Jsou prostředkem pro vytváření silné komunity a náboženství Wicca jim klade velký význam. Jejich oslavy jsou většinou komunitní záležitostmi a většina wiccanů je oslavuje s přáteli.

„Co jsem od osmnácti začala trávit čas s ostatními pohanami, tak od té doby jsem začala slavit svátky Kola roku. Někdy prostě se pořádají nějaký veřejný rituály s ostatními kamarádami, někdy děláme nějaký soukromý, třeba s pár lidmi se kterými praktikuju a vlastně málokdy se mi asi stalo, že bych byla sama na svátek Kola roku. Já to beru tak, že prostě je to svátek a když to nemáš s kým slavit a nemáš s kým jakoby prožít ten den, tak mi to připadá trošičku zbytečný, abych to slavila sama, takže se mi třeba stalo, že zrovna jsem neměla žádný program na svátek Kola roku, tak vlastně jsem to nějak neprožívala jako ve

velkým stylu. Takže spíš je to pro mě komunitní svátek. S kamarády se sejdeme, uděláme rituál a oslavíme to nějak společně.“ (Aneta)

„Slavíme Kola roku a potom ještě slavíme slavíme esbaty. Sabaty jsou oslavný a esbaty jsou na magickou práci.“ (Kateřina)

Tyto svátky je samozřejmě možné slavit i samostatně v rámci samostatné praxe, například rituálem, meditací či pouze vyzdobením svého domova. Ovšem všichni wiccané, se kterými jsem hovořila, preferují tyto oslavy konat ve skupinách, s lidmi ke kterým mají blízko a důvěřují jim. Vzniká tím pak určitá pravidelnost setkávání, což utužuje vztahy mezi členy covenu.

„Jednak je slavím v rámci covenu, kdy se scházíme a podnikáme něco hromadně, případně, když třeba ta oslava nevyhází přesně na ten svátek, což většinou nevyhází, tak si tak nějak jako minimalisticky sama pro sebe ten svátek nějak oslavím sama nebo venku sama se sebou, abych věděla že teď, teď to je. Teď je to ono. Vyrábím si většinou nějaké věnce na dveře a snažím se, aby třeba ten malý kousek na mém konferenčním stolku, který pro nedostatek pojmů můžu asi nazývat oltářem, tak aby na něm bylo evidentní jestli je tedy spíš Ostara nebo spíš Lughnasad.“ (Anna)

„Jedna z věcí, kterou mi to třeba dalo, tak je taková určitá bezstarostnost vztahů k lidem, který na těch svátcích potkávám. Protože hodně často mívám takový ten pocit, že jsem se někomu dlouho neozvala a už bych to měla udělat a tady to vlastně odpadá, protože vím, že ty lidi za těch šest týdnů uvidím. A víme, že když si nenapišem, tak to neznamena, že se nemáme rádi, protože se za těch šest týdnů potkáme a tam vlastně vidíme, že se máme rádi. Takže tohle taková jako příjemná pravidelnost a zároveň prostě smysluplnost těch oslav.“ (Antonie)

Respondentka popisuje, jak jí Wicca do jejího roku vnesla pravidelnost, strukturu a smysl, a to díky tomu, že má svůj rok rozložený do osmi úseků, které odrážejí přirozený cyklus změn ročních období. Poukazuje na kontrast těchto svátků a svátků křesťanských, které podle ní postrádají smysl. Respondentka vnímá, že přírodní cykly, spojené se svátky Kola roku, jsou odráženy v také v lidském životním cyklu. Legenda, která se k těmto svátkům vztahuje, obsahuje mnoho metafor a symbolismu, které jí pomáhají porozumět

významu těchto oslav. Oslavování těchto svátků jí dává pocit spojení s přírodou a hlubší porozumění příběhů spojených s každým svátkem.

„Co je třeba pro mě jako hodně hodně takový jako příjemný uvědomění si a co vlastně přišlo s tou Wiccou, tak je to, že mám prostě teď jako rok rozčleněných do těch pravidelných úseků. Mám tam těch 8 svátků a na rozdíl od Vánoc, Velikonoc, Upálení mistra Jana Husa a nevím co se tak slaví, tak jsou to svátky, který mi dávají smysl, protože tím, jak vycházejí z toho Kola roku, tak já v tom příběhu Kola roku prostě vidím jednak krásně alegoricky zobrazený ten koloběh přírody a života tady u nás ve střední Evropě, kterej naprostý většinou z nás, zvlášť když tady v tom žijem, je prostě přirozenej, ale zároveň je tam i docela hezky vidět ten koloběh života jako takového, kterej se dá aplikovat i na lidský život. To jak prostě se nějakým způsobem zrodíš, sílíš, dospíváš, stárneš a umíráš a najednou prostě má člověk jako ten rok rozčleněný, tedy podle těchletých úseků, podle těchletých svátků a slavit tyhle svátky mi najednou dává smysl, že prostě vím z čeho ten symbol pochází. Vím prostě, proč se to dělá a ta legenda, která k tomu je, tak v ní vidím tady tuhleto metaforu, tak mi prostě jako dává smysl, a tak jako ke mně prostě promlouvá.“ (Antonie)

7.2 Novopohanství a rituály

Přes facebookovou skupinu České pohanské společnosti jsem se zúčastnila akce V pražské dobré společnosti, kde jsem získala první kontakty pro mou práci. Součástí akce byl také jednoduchý rituál Sumbel, jehož účelem je vytvoření silného spojení mezi lidmi, kteří se ho zúčastní a získání ochrany bohů. Během průběhu rituálu by se neměl opouštět kruh a ani do něj přijímat nové účastníky. Před rituálem se nejdříve vytyčí jeho účel a dále koluje roh s alkoholickým nápojem mezi účastníky, který by nikdy neměl být prázdný a postupně se dolévá. Rituál měl tři kola, připíjelo se na bohy a v jednom kole jsme také měli říct za co jsme v tomto roce vděční.

Mezi oblíbená místa pro setkávání novopohanů neodmyslitelně patří festivaly a koncerty pohanské hudby. Tou je především pohanský rock, metal či folk. Koncerty a festivaly, kde hrají tyto skupiny jsou častým místem pro setkávání podobně smýšlejících lidí. Příkladem může být i mnou navštívený festival Lughnasad s keltskou tematikou, který svou hudbou a programem každoročně láká velké množství lidí různých novopohanských

náboženských směrů. Stává se pak místem pro konání rituálů, sdílení myšlenek a radovánek kolem ohně s rohem plným medoviny.

Na tomto festivalu jsem se zúčastnila rituálu, který byl přístupný i veřejnosti, ovšem nebyl to oficiální rituál pořádaný festivalem Lughnasad. Tento rituál byl pro členy a přátele spolku České pohanské společnosti. Jeho spolupořadatelkou byla jedna z informátorek pro tuto práci, Aneta. Takže ne jen že jsem se rituálu zúčastnila na vlastní kůži, ale byl mi poskytnut i podrobnější rozbor rituálu. Díky tomu jsem se dozvěděla, proč se některé věci děly, jak se děly, a jakou symboliku určité činnosti měly. Aneta mě však na začátku upozornila, že následuje eklektickou Wiccu a že tento rituál má tedy od tradiční Wiccy daleko, ačkoliv jsou některé symboly stejné.

„Lughnasad je vrcholem léta a je to svátek sklizně a podle mytologie je to den, kdy se Bůh obětovává pro to, aby jeho lid mohl vzkvétat. Obětovává se pro nás a pro úrodu tím, že pokládá svůj život na oltář.“ (Aneta)

Začátek rituálu probíhal tak, že se nejdříve všichni účastníci postavili do kruhu. Rituál vždy někdo vede, může to být jednotlivce či více lidí, ale vždy jsou dopředu rozdělené role a úkoly. Základem je vždy očistit jak prostor, tak i účastníky rituálu. Běžné je pro tyto účely použít vodu se solí a kadidlo. Kadidlo bylo v tomto rituálu nahrazeno vykuřováním pomocí zapálené šalvěže. Voda se solí symbolizuje spojení vody a země. Kadidlo, v tomto případě zapálená šalvěž, spojení ohně a vzduchu. Společně tedy tyto způsoby očisty reprezentují všechny čtyři živly. Očista probíhala tak, že někdo postupně obešel všechny lidi v kruhu a očistil je vodou se solí. Následně za ním očistil jednotlivce další člověk a to pomocí hořícího svazku šalvěže. Cílem bylo, aby její kouř našel každého z účastníků. Po očištění lidí i prostoru přišel na řadu zpěv chantu, což je opakující se popěvek.

„Na začátku se zpíval chant, což může a nemusí být. Já to mám třeba ráda, protože mi to pomáhá se uvést do jiného stavu vědomí na ten rituál.“ (Aneta)

Poté se uzavřel kruh a přivolaly se živly. Začíná se pohledem na východ, který reprezentuje Vítr, poté se všichni otočí na jih (Oheň), na západ (Voda) a naposledy na sever (Země). Následoval tzv. power raising, což je naplňování a zvedání energie v kruhu. V případě tohoto rituálu se k těmto účelům použil další chant, ale jindy se můžou vyskytovat jiné prostředky, například tanec. Jak se popěvek zrychluje, tak energie v kruhu stoupá a zpívat

se přestane v momentě, kdy je podle pořadatelů kruh naplněn dostatkem energie. V průběhu rituálu je důležitá práce s vizualizací. Od Anety jsem se dozvěděla, že je dobré si představovat spirálu, která se točí či cokoliv, co se víří, zrychluje se, zvedá a zvětšuje se. To samé i u přivolávání živelů, u těch by si taky měl člověk daný živel imaginovat, aby jeho energii do kruhu mohl přivolat. Po tomto přišlo na řadu přivolání Bohyně a Boha, což bylo provedeno slovně, někým kdo měl pro tuto akci určenou roli.

„Pak bývá invokace Bohyně a Boha. To zase ta eklektická Wicca na to není tak důrazná. V tradiční Wicce podle mě většinou mají to, že v roli Boha a Bohyně přichází nějaký konkrétní člověk. V eklektický, já osobně teda, zase nemůžu mluvit za ostatní, to moc nedělám, protože mi to přijde už jako vyšší level a že do toho se nechci moc pouštět. Tak je většinou invokujeme jen do kruhu, aby byli přítomni u toho rituálu.“ (Aneta)

Po invokaci Bohyně a Boha přichází na řadu posílání si obětiny, v tomto případě chleba, kolem do kola mezi lidmi. Každý z účastníků si pak z chleba kousek odlomil a řekl, za co je bohům vděčný a jaké dary léta od nich dostal. Mohly to být věci jako třeba, že je dobrá sklizeň, krásné počasí či cokoliv jiného, co nám léto přineslo. Následovala prostřední část rituálu. Uprostřed kruhu byl umístěn kotlík a každý dostal malý kousek papíru a propisku. Na tento papír měl pak napsat jakou obětinu dá přírodě tento rok. Mohlo to být cokoliv, například že půjde uklízet odpadky do lesa, zkrátka něco, co může přírodě nějakým způsobem pomoci. Tyto obětiny se pak v kotlíku spálily.

U rituálů je snaha o změněný stav vědomí často podporována hudbou, například právě zpěvem chantů.

„Hudba je skvělým prostředníkem zprostředkovat atmosféru, předat emoce a líp si to prožiješ, je to takový jakože líp tě to ukolíbá do právě nějakýho jinýho stavu vědomí, že prostě jsi trošičku jinde, než normálně jako seš. Že jsi pak taková víc prázdná asi a víc jako v takovým tom naladění na rituál, než za normálních podmínek je tvoje mysl.“ (Aneta)

Aneta se snaží při přípravě rituálů nedělat stále to stejné a vymýšlet více kreativní způsoby, jak se přiblížit bohům. Tato část rituálu nás měla přimět k zamyšlení nad tím, co více můžeme dát přírodě, například, že můžeme jít a vyčistit les. Udělat nějakou reálnou obětinu našimi činy.

„Viděla jsem i lidi, co to měli fixlý, že každý rok dělali to samý, ale já to mám ráda když je to trochu kreativnější a když se tam vymyslí něco novýho, něco co lidi ještě nedělali. Třeba něco co tě donutí maličko k zamyšlení, třeba nad tím kdo jsi ty a co děláš.“ (Aneta)

Po spálení našich psaných obětí, Aneta ke kotli přinesla svíci, kterou do kotle hodila společně s nimi. Toto mělo symbolizovat Slunce či Boha, který se na Lughnasad obětoval a měl se tak symbolicky spálit společně s obětinami. Toto mělo sloužit jako oslava dne, kdy se Rohatý Bůh obětoval za nás. Následně v kruhu koloval chléb a víno.

„To slouží k tomu aby se lidi uzemnili, že teďka končí ten rituál, teďka něco sníš a vrátíš se zpátky jakoby abys měla ten předěl, že teď skončil ten rituál, teď skončil ten čas kdy máš být v nějaký tý spirituální fázi nebo ve změněném stavu vědomí. Teď to skončilo, teď se najíš a uzemníš se a vrátíš se prostě zpátky tak, jak jsi byla. Aby prostě někdo nezůstával v nějakým jako podivným stavu a pak nechodil jako zombie po festáku, takže tohle se dělá na konci vždycky.“ (Aneta)

Na konci rituálu pak již jen zbývalo uzavřít kruh a odvolat živly. Rituál je tímto ukončen.

Závěr

Bakalářská práce si položila za cíl zachytit způsob, jakými wiccané integrují svou víru a praktiky do svého běžného dne a jak se tato integrace projevuje v jejich společenských normách a hodnotách. Výzkum se také zaměřil na téma komunity, rituálních praktik a osobní identity praktikujícího.

Sociální média a internet přispěly k popularizaci Wiccy a mnoho lidí se o této víře dozvědělo díky nim. Hashtag Witchtok na TikToku a videa na YouTube přispívají k rozšíření povědomí o moderní spiritualitě. Wicca komunita se rozrůstá i na dalších sociálních sítích, ale některé příspěvky s "witch aesthetic" způsobují nedůvěru ohledně toho, zda Wicca pro některé není pouze módním jevem. Zájem o Wiccu mezi mladými lidmi narůstá.

Lze říci, že respondenti se k Wicce dostávali různými způsoby, ale často to bylo kvůli zájmu o alternativní spiritualitu a magii, což se u nich projevovalo již od mladého věku. Mnoho z nich se k tomuto náboženství obrátilo v adolescenci nebo mladé dospělosti, což může souviset s hledáním vlastní identity a smyslu života. Někteří respondenti vyzkoušeli i jiné náboženské cesty, než se rozhodli pro Wiccu. Všechny odpovědi ukazují, že Wicca je náboženstvím, které je pro mnoho lidí velmi osobní a blízké jejich zájmům a životnímu stylu.

Pro respondenty náboženství Wicca představuje cestu za sebepoznáním a spirituálním rozvojem, spojení s přírodou a respekt k jejím cyklům. Pro některé z nich se jedná o životní filozofii, pro jiné o mysteriózní školu a náboženství. Wicca jim pomáhá objevit jejich vnitřní svět a vést k obecně větší spokojenosti v životě. Wicca je pro mnohé hledání božství v sobě a porozumění tomu, jak zapadají do celého vesmíru. Wiccané věří, že každý prvek přírody má svou vlastní energii a sílu, a mnohým následování Wiccy pomohlo k většímu pochopení přírody a jejích cyklů.

Wicca se vyznačuje důrazem na rovnováhu a harmonii s přírodou a používáním magické praxe a rituálů. Respondenti mi sdělili, že Wicca pro ně znamená cestu duševního rozvoje a sebepoznání a pomáhá jim lépe se napojit na svět kolem sebe. Pro mnohé z nich je Wicca všudypřítomná a vnímají ji v každém okamžiku svého běžného dne. Avšak i když je pro ně Wicca součástí každodenního fungování, není na první pohled poznat, že toto náboženství praktikují. Změny, které respondentům přinesla, se odehrály především v jejich vnitřním vnímání světa a okolí. Celkově tedy můžeme říci, že Wicca může být pro mnohé praktikující velmi důležitou součástí života a může jim pomoci v osobním růstu a rozvoji. Jeho vliv se však omezuje především na vnitřní prožívání a vnímání světa a praktikující nejsou nijak výrazně odlišní od běžné populace.

Setkávání novopohanů často probíhá na festivalech a koncertech pohanské hudby, kde se podobně smýšlející lidé mohou setkat a sdílet své myšlenky. Například festival Lughnasad je každoročním místem setkávání různých novopohanských náboženských směrů. Zde jsem se také zúčastnila rituálu Lughnasad, který mi poskytl podrobnější pohled na symboliku a průběh rituálu. Každý rituál je jedinečný a má svou vlastní symboliku. Tento rituál měl za cíl oslavit vrchol léta a symbolizuje obětování boha pro dobro úrody. Dalším rituálem, kterého jsem se zúčastnila byl rituál Sumbel, jehož cílem bylo vytvoření spojení mezi účastníky a získání ochrany bohů.

Svátky Kola roku, nebo také sabaty, jsou důležitou součástí náboženství Wicca. Tyto svátky poskytují příležitost k oslavě, sdílení zážitků a vytváření silných vztahů. Jsou často slaveny komunitně, jelikož wiccané preferují tyto oslavy konat ve skupinách s lidmi, ke kterým mají blízko a důvěřují jim. Avšak je samozřejmě možné je slavit i samostatně v rámci samostatné praxe. Důležitým prvkem je pravidelnost setkávání, což utužuje vztahy mezi členy covenu. Tyto svátky jsou příležitostí k vytvoření silné komunity a k oslavám přírody a cyklů života.

Wiccanské myšlení a praxe jsou velmi blízké obecným trendům v současné alternativní spiritualitě. Wiccané se snaží najít spojení s přírodou a využívat tradiční magické praktiky, které jsou založeny na respektování cyklů přírody a života. Podobně jako ostatní novopohané, i wiccané se snaží vyzdvihnout způsob života, který vnímají jako harmonický a v rovnováze s přírodou a slaví svátky Kola roku. Specifický pro Wiccu je však důraz na rovnováhu mezi Bohem a Bohyní, což se projevuje v jejich praktikách. Wiccané také kladou velký důraz na etické chování a respektování osobní volnosti a integrity. V jejich praktikách se často objevuje i symbolika a pomůcky, jako jsou pentagramy, svíčky, kadidla a kameny, které mají symbolizovat magické energie a pomáhat při meditacích a rituálech.

Seznam použitých zdrojů

- Achrer, Jakub. 2022. *Historie tradiční Wiccy*. Wicca.cz: Tradiční iniciační Wicca v České republice [online]. [cit. 2022-07-30]. Dostupné z: <https://wicca.cz/historie-tradici-wiccy/>
- Achrerová, Kateřina. 2022. *O Wicce (Vivianne Crowley)*. Wicca.cz: Tradiční iniciační Wicca v České republice [online]. [cit. 2022-07-30]. Dostupné z: <https://wicca.cz/owicce1/>
- Achrerová, Kateřina. 2022. *Kolo roku: přehled*. Wicca.cz: Tradiční iniciační Wicca v České republice [online]. [cit. 2022-07-30]. Dostupné z: <https://wicca.cz/kolo-roku-prehled/>
- Aitamurto, Kaarina; Simpson, Scott (eds.). 2014. *Modern Pagan and Native Faith Movements in Central and Eastern Europe*. London: Routledge.
- Cunningham, Scott. 1988. *Wicca: A Guide for the Solitary Practitioner*. St. Paul, Minn: Llewellyn Publications.
- Dostálová, Anna-Marie. 2014. Czech Neopagan Movements and Leaders. In Aitamurto, Kaarina; Simpson, Scott (eds.). *Modern Pagan and Native Faith Movements in Central and Eastern Europe*. London: Routledge.
- Heselton, Philip. 2000. *Wiccan Roots: Gerald Gardner and the Modern Witchcraft Revival*. Capall Bann Publishing.
- Toušek, Laco. 2012. Vybrané aspekty metodologie aplikované antropologie. In Hirt, Tomáš (ed.). *Vybrané kapitoly z aplikované sociální antropologie*. Plzeň: Západočeská univerzita v Plzni. s. 25-106.
- Kostičová, Zuzana M. 2020. *Současná alternativní spiritualita: Vznik, vývoj a základní rysy*. Praha: Univerzita Karlova.
- Kelden. 2020. *The Crooked Path*. Woodbury: Llewellyn Publications.
- Lužný, Dušan; Nešpor, Zdeněk R. (eds.). 2008. *Náboženství v menšině: Religiozita a spiritualita v současné české společnosti*. Praha: Malvern.
- Nice, Harmony. 2019. *Wicca: A Modern Guide to Witchcraft and Magick*. New York : Seal Press.
- van Gulik, L. A. 2015. On the sticks and stones of the Greencraft temple in Flanders: Balancing global and local heritage in Wicca. In K. Rountree (Ed.). *Contemporary Pagan and native faith movements in Europe: Colonialist and nationalist impulses* (216-238). New York: Berghahn. s. 216-238.

Resumé

My thesis focuses on examining how Wiccans integrate their beliefs and practices into their daily lives and how this integration is reflected in their social norms and values. Through qualitative interviews with self-identifying Wiccans, I explore various ways in which they experience their religious identity in the context of their daily lives. My research also examines the topics of community, ritual practices, and personal identity of the practitioners.

In the first chapter, I provide a brief characterization of contemporary alternative spirituality which includes neo-paganism. The second chapter characterizes the Wiccan religion and summarizes its history and development. I outline the most important figures in the history of Wicca who contributed to its popularization. Furthermore, I introduce the beliefs and rituals of Wicca practitioners.

The practical part of my thesis involves processing the information that I gathered from my informants, respondents, and what I learned from participating in pagan rituals. This thesis covers various topics, including Wicca and social media, how respondents came to Wicca, what Wicca means to its followers, Wicca and everyday life, and Wicca and rituals.

Many Wiccans are drawn to this religion due to an interest in alternative spirituality and magic and often turn to Wicca during their adolescence or young adulthood. Wicca provides a way for them to connect with nature, seek self-knowledge and spiritual development, and find a sense of harmony and balance. While Wicca can be a very personal and important part of their lives, its influence is mainly limited to their internal perception of the world and their personal growth. Overall, the study shows that Wicca can be a valuable path for many practitioners and can help them find greater satisfaction in life.

Respondents report that Wicca is a path of spiritual development and self-discovery, helping them to better connect with the world around them. For many of them, Wicca is an ever-present influence that they perceive in every moment of their daily lives. However, although Wicca is a significant part of their lives, the changes that Wicca has brought to their lives are primarily in their internal perception of the world and their surroundings.